

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 277.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

γὰρ ἀδικῶν τὴν δίκην ἔλαθεν· ἀλλ' οἱ
μὴ ἐν τῷ αὐτῷ αἰὶν δέκεῖσε ἕδουσαν δίκην.

Τῷ αὐτῷ. σοζ.

Εἰ τὴν πενίαν κρινοῦσιν ἐλεῖσθαι
ἔθελον· οὐ γὰρ δίκην ἀδικῶν τὴν
δίκην οἱ τὰ πλεῖστα τὴν ψῆφον ἀδι-
κως νέμοντες, καὶ λήμματα τῆς δι-
καιοσύνης ζυγὸν ὀφθαλμοῦντες,
ποίας οὐκ ἂν δίκης ἀπολαύσειεν πι-
μωρίας· εἰ γὰρ ἢ τὸ ἀνάγκης πολ-
λάκις πολυπραγμονοῦσα συζητήσας
οὐκ ἔξωθη· ἐρεῖν γὰρ ὀφθαλμοῦν,
ἀλλὰ μὴ ἐγκαλεῖν, τῷ τὸ πολλῆς
πρωφῆς εἰς τὸ δίκην ἐξυβρίζον τὴν
ψῆφον νέμον, ποίας ἀπολαύσεται συ-
ζητήσας.

Νείλω. σοι.

Οὐ ταυτὸν αὖ βέλπει, τὸ ἐξαίφνης
ἰδῆν καὶ πρῶτον, καὶ τὸ μετὰ σπῆδος
τὰ ἀλλότρια θηρόμενον χεῖρ τὸ αὐ-
τὸ παθεῖν· οὐ γὰρ ἐξαίφνης ἰδῆν καὶ
πρῶτος, διώταται λογισμῷ σέφρονι,
καὶ τὸ βέλος ἐξεκλύσαι, καὶ τὸ τραῦ-
μα θεραπεύσαι· φάρμακον δ' ἄριστον
τῷ τοιοῦτῳ πάθει, νηστεία, καὶ τὸ μη-
κέπ τὴν πρῶτασιν θεάσασθαι· ἀλλ' εἰ
καὶ ἀνάγκη γένοιτο, τοῖς ὀφθαλμοῖς
ἦνας ἐμβαλεῖν, καὶ εἰς γῆν αὐτοῦς πρέ-
ψαι, ἐξ ἧς τὸ ἄνθος σκῆψον ἦρθησε, καὶ
εἰς ἣν μετὰ βραχὺ μαρμαρῶν ἀναλυ-
θῆσεται· οὐδὲ συνεχρῶς καὶ μετὰ σπῆδος
ἔρῳν, καὶ μὴ τῷ σώματι δράσασθαι· ἀλ-
λά γὰρ τῇ ψυχῇ τὴν ἀμαρτίαν ἀποτε-
λέσει· ἄρα γὰρ τῆς θεᾶς θεραπεύων
τὸ πάθος, ἀφ' ἧς συγκαταθέστω τὸ
ἄλλο πληροῖ· εἰ μὴ γὰρ ἐμάλαξε αὐ-
τῷ τῆς ψυχῆς τὴν ἰσχυρὴν ἢ ὀπιθυμίαν,
οὐκ ἂν ἔσπευσε ἰδεῖν, ἢ φυγεῖν πρὸ
προπάδων ἐρεῖν· διὸ καὶ ὁ θεὸς χρησ-
μὸς, εἰ τοὺς ἀπλῶς ἰδόντας καὶ πρῶτον
ταῖς συμβαίνει γὰρ πολλάκις ἀβελή-
τως γενέσθαι, ἀλλὰ τοὺς ὄροντας καὶ
ἔργον τῶν πειθεμένων, μοιχοῦς εἶναι

Nemo enim iniuste agēs, diuinā iustitiam
latuit: verūm alij in hac vita, alij in altera
pœnas pependerunt.

Eidem. 277.

Si paupertatem iudicio disceptantem
misericordia prosequi nefas est (neque
enim ius lædi æquum est) qui victorem
calculum diuitiis iniquè tribuunt, atque
iustitiæ lancem quæstu labefactant, ac nu-
tantem reddunt, quo tandem cruciatu
affici non mereantur? Nam cū ea, que
per sæpe necessitate adducta negotiis sese
inuoluit, veniam minimè consequatur
(oportet enim eam deprecari atque obse-
crare, ac non accusare) qui præ luxu &
deliciis ius contumelia afficienti victoriæ
calculum tribuit, quam tandem veniam
consequetur?

Nilo. 278.

Non idē est, optime vir, repētē videre, ac
fauciari, & cōsultō ac de industria pulchri-
tudines alienas aucupantē in eandē frau-
dem labi. Nam qui repētē conspexit, ac
vulnus accepit, is prudenti ratione potest,
& telum extrahere, & vulneri mederi.
Præstantissimum porrō huic morbo re-
medium in ieiunio situm est, atque in eo,
vt posthac eam, quæ vulnus ipsi inflixit,
minimè prospiciat, aut etiam, si necessitas
hoc ferat, oculis habenas iniiciat, eōsque
in terram (ex qua flos ille manauit, & in
quam haud multo pōst marcere affectus
dilaberetur) conuertat. At qui assiduè ac de-
dita opera fœminam intuetur, etiam si cor-
pore scelus minimè perpetret, & animo
certè perficiet. Nam cū per aspectum li-
bidinem deliniat, per animi assensum sce-
lus explet. Nisi enim ipsi animi vires cupi-
ditas emolliisset, haudquaquam eam vide-
re properasset, quæ celsissimo cursu fugere
oportebat. Ob eamque causam diuinū
oraculum non eos qui duntaxat & fortui-
tō viderunt, ac vulnus acceperunt (sæpe
enim contingit, vt id præter voluntatem
existat) verūm eos qui cernunt, atque hoc
pro opere habent, adulteros etic pronun-

F iiij